

Așa cum frații dintr-o familie sau funcționarii dintr-un birou au nevoie să comunice unii cu alții, așa fiecare dintre noi avem nevoie să comunicăm cu celălalt. Închipuți-vă, însă, că toți aceștia, pe care i-am numit frați sau funcționari ar fi certați între ei. Fiind certați, toți tac. Muncesc cu ciudă. Se ceartă în gând. Clocotesc de mânie. Iar din când în când răbufnesc certuri, insulte, amenințări și chiar bătăi până la sânge și până la crimă. O asemenea viață este cumplit de apăsătoare. Sunt familii în care soții se urăsc și nu vorbesc între ei cu săptămânile. Sunt frați ori rude care au fost în bune relații o vreme, iar apoi, din cauza unor intrigi sau a unor cuvinte jignitoare, s-au certat și le vine foarte greu să se mai împace.

Mă întreb: asemenea oameni, care de obicei sunt creștini și au nevoie și de Dumnezeu, cum pot să

se roage și cum pot să ceară iertare de la Dumnezeu, dacă ei nu se pot ierta între ei?

Omenește vorbind, mai ușor este să te răzbuni și să lovești, decât să te stăpânești și să ierți. Dar a te răzbuna și a lovi dovedește slăbiciune și neputința de a-ți stăpâni instinctele josnice. A te stăpâni și a ierta este o dovadă de mărinimie sufletească și o dovadă că în tine locuiește Duhul lui Dumnezeu Care este Duhul păcii. Cine se poate stăpâni la vreme, nu răspunde cu rău la rău și uită jignirea, a smuls din rădăcină orice urmă de vrajbă și răutate. Pentru că cel iertat, în fond, se simte umilit și rușinat și nu mai îndrăznește să mai spună cuvinte grele ori să mai urască.

Sursa: crestinortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 29 august	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Tăierea capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul
	21:00	PRIVEGHERE: Vecernia și Litia, Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Alexandru, patriarhul Constantinopolului
Duminică 4 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Corinteni 15, 1-11; Ev. Matei 19, 16-26; glas 3, voscr. 1 → Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul cel bogat)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Pentru ca harul Domnului să vină în timpul Liturghiei,
trebuie să fii concentrat și netulburat.” – Părintele Amfilohie Makris

Nr. 451 / 28 august 2022

IOAN IANOLIDE

1919 - 1986

DEOSEBIREA DUHURILOR

Se cuvine deci să amintesc aici cum m-a învățat Arsenie să depistez gândul pus în fiecare amănunt al vieții. Nu e vorba numai de intenție, ci chiar de substanța pe care o înmagazinăm în tot ce facem: un cuvânt, de pildă, poartă în el duhul din noi, chiar dincolo de intenția noastră conștientă. A trebuit deci să învăț să disting între cuget și duh. Chiar gândul omului poartă în el un anume duh. Aici este marea taină. Iar bieții oameni nici n-au habar de raportul dintre manifestările lor sufletești și faptele lor, pe de o parte și duhul în care ei se află, pe de altă parte. Cui slujești? Cine te însuflă? Iată întrebări pe care nu bănuiam că voi ajunge să mi le pun, dar care deveneau esența realității din oameni și din lumea lor.

Duhul umple omul și viața lui, pe când gândul, intenția,

sentimentul, ideea, cuvântul și fapta sunt purtătoare ale acelui duh cu care ești încărcat în cele mai dinăuntru ale tale. Duhul se arată rar în lumina sa. Mai mult se deduce din lucrările sale, deci din tot ce se întâmplă cu oamenii. Totuși, așa-zisa spiritualitate ori atmosferă în care trăiește omul este opera duhului și numai indirect a lucrărilor. Ea e subtilă, insesizabilă, misterioasă, este oricum vreți să-i ziceți, dar este adevărul adevărat despre om și despre lumea lui, așa cum l-am experimentat personal într-o amarnică viață de om, sub îndrumarea inițială a lui Arsenie, pe care-l voi considera toată viața drept ctitor al sufletului meu.

Așa am învățat să disting, de exemplu, într-o discuție a mea cu o persoană despre o a treia persoană, dacă acea discuție este purtătoare de dragoste, de grijă și de bune intenții, ori dacă este neobiectivă, eronată și deformată, dacă e intrigantă și calomniatoare, dacă e o banală bârfă ori dacă e o iscodire (iar iscodirea poate fi și ea a bunei credințe și a relei credințe), dacă e o cabală (uneltire) sau dacă pur și simplu sugerează o crimă.

Nuanțele și subtilitățile sufletești sunt nenumărate și mereu noi. Probleme simple ca punctualitatea, cinstea, cuvântul dat, promisiunea făcută, ironia, gluma, râsul, muștrarea, o privire, un gest, chiar o intenție nedeclarată, ci pur și simplu numai

întreținută lăuntric, a mânca, a bea, a respira, a munci, a dori, a cerceta, a refuza și tot ce constituie viața îl angajează pe om față de Dumnezeu și față de semenii săi; și nu poate să fie drept cu ei, dacă nu e drept în sine însuși, dacă nu a ajuns să trăiască în Duhul Sfânt.

Cel mai greu și mai important este să deosebești duhurile. Un gest oarecare poate fi pornit din generozitate dar și din lașitate, din ignoranță dar și din rea intenție. Dacă oamenii nu sunt cinstiți sufletește, nu e posibilă pacea între ei, ci se vor tiraniza reciproc. Iar cinstea sufletească nu e naivitate, ci o conștiință trează și lucrătoare care controlează și conduce adâncul sufletului omenesc. Astfel de descoperiri, ce se dezvăluiau conștiinței mele, m-au absorbit și m-au atașat lor fără margini și fără oprire.

Cum duhovnicul este arhitectul subțiririi duhovnicești din om și știe să facă vizibil și real nevăzutul și duhul, sub îndrumarea lui Arsenie intram, încetul cu încetul, în materialitatea spirituală a existenței și priveam materia propriu-zisă ca pe o aparență miraculoasă, în care eu deveneam stăpân. De sufletul meu depindea lumea mea. Din mine izvora pacea cu semenii mei. Căci eu muream mereu și via în mine Hristos. El este totul în toate și în mod necesar trebuia să fie totul în mine. Așa am ajuns să înțeleg condiția de

libertate a omului, pe de o parte cu dreptul lui de opțiune și pe de altă parte cu pacea adevărului ca stare a libertății interioare și universale.

Cu Iisus mă desfățam pretutindeni. Zi de zi eram tot mai plin de bucurie și Arsenie a remarcat creșterea mea duhovnicească. Deși ascultarea o suportam mai ușor, totuși încă se manifestau în mine opreliști și praguri greu de depășit, dar mergeam înainte, căci lucrarea duhovnicească trebuie să aibă continuitate: ea nu e un moment, ci o viață.

Sursa: **Ioan Ianolide**, *Deținutul profet*, Editura Bonifaciu, 2009

**PĂRINTELE
SOFIAN BOGHIU**
1912 - 2002

SUNTEM DATORI SĂ IERTĂM

Istorieara din Sfânta Evanghelie este o parabolă în care datornicul cu zece mii de talanți poate fi oricare dintre noi – dator cu păcate multe față de Dumnezeu, iar stăpânul care iartă datoria este Dumnezeu. Cel dator cu o sută de dinari este oricare dintre semenii noștri. Datornicul hain, căruia i s-a iertat tot, iar el nu vrea să ierte mica datorie a neputinciosului său datornic, ne reprezintă pe fiecare dintre noi, căroră Dumnezeu ne iartă tot, iar noi nu vrem să iertăm

nici cea mai mică jignire din partea aproapelui nostru.

Prin această parabolă Mântuitorul lărgeste înțelesul cuvintelor din rugăciunea Tatăl nostru în care zicem: „...și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșirilor noștri” (Matei 6, 12). Noi ne rugăm zilnic cu această rugăciune, dar nu știm în ce măsură această cerere „și ne iartă”, legată de afirmația noastră „precum și noi iertăm”, nu este mai degrabă o osândă pe care noi înșine ne-o cerem de la Dumnezeu, pentru că noi ne purtăm adeseori față de semenii noștri ca datornicul neomenos din parabolă: deși ni se iartă mult, noi nu iertăm deloc sau foarte puțin; în schimb cerem cu neobrăzare să fim iertați mereu, ca și cum Dumnezeu n-ar vedea și n-ar cunoaște fățarnicia și răutatea noastră.

Dar de ce suntem datori să iertăm? Sfinții Părinți ne spun că iertarea este fiica mai mare a dragostei. Cine nu poate să ierte, acela nu poate să iubească. Cine nu poate iubi pe oameni nu poate iubi pe Dumnezeu. Iar ca să putem iubi pe Dumnezeu, trebuie să fim împăcați cu semenii noștri. Deci, trebuie să iertăm, că să putem trăi în bună înțelegere și cu semenii și cu Dumnezeu, pentru că noi, oamenii, nu putem trăi izolați în societate. Avem nevoie unul de altul.